

[Johannes Lou.]

det ærede Medlem var ivrig efter selv at være Skalpejæger, var det jo overfor al den private Sygeforsikring, som altid har eksisteret, og som altid har været et ganske udmærket Fundament for Sygeforsikringen indenfor vort Folk, et Forhold, vi derfor maa passe paa kan opretholdes under de bedst mulige Former. Det, vi i denne Lov har lagt Hovedvægten paa, er, at ikke nogen Sygeforening, som skulde være statskontrolleret, paa noget Felt og paa noget Tidspunkt kom til at konkurrere med de statsanerkendte Sygekasser. Men naar vi har stillet dette Krav, har vi ogsaa sagt, at naar dette Krav opfyldes, maa alle Sygekasser være komplet ligestillede. Og netop paa Grundlag af dette fuldstændig naturlige Krav forstaaer vi hverken Venstre eller Socialdemokraterne eller de Radikale, naar de indlader sig paa at gøre et Skel imellem de gensidige Sygeforsikringsselskaber og de almindelige Sygeforsikringsselskaber. Jeg spørger den højtærede Minister: Hvilken Forskel er der paa et gensidigt Sygeforsikringsselskab og et almindeligt erhvervsdrevet Sygeforsikringsaktieselskab? Paa Grundlag af dette har vi været nødt til at stille Ændringsforslag Nr. 19, og jeg beder enhver nøje undersøge, hvad dette betyder. Det betyder, at vi ikke ønsker at sætte et Skel mellem gensidige Forsikringsselskaber og andre Forsikringsselskaber. Et Parti som det radikale, der Gang paa Gang vender sig mod alt for stor Gensidighed, er mærkværdigvis ogsaa gaaet med til at sætte dette Skel mellem gensidige og almindelige Sygeforsikringsselskaber. Foreløbig staaer det konservative Folkepartis Medlemmer i Udvalget ene med dette Ændringsforslag, men jeg haaber, det maa faa Tilslutning fra adskillige Medlemmer af andre Partier.

Endelig er der to Ændringsforslag, Nr. 6 og Nr. 22, som vi ikke er Medforslagsstillere til, men som ikke betyder noget principielt, og som vi derfor tilraader vore Partifæller ikke at stemme imod, men undlade at stemme. Jeg kan dog ikke undlade at gøre opmærksom paa, hvad Ændringsforslag Nr. 22 indeholder i Realiteten, og vil her særlig henvise til det sidste Punktum, hvor der staaer: „Foretrækker vedkommende Medlem at forblive som Medlem af Foreningen, mister han Retten til senere at overføres til en statsanerkendt Sygekasse.“ Det vil altsaa sige, at naar en Familie tilbyder sin Husassistent at forsikre hende sammen med Familien selv i et almindeligt Sygeforsikringsselskab, skal det paalægges hende at sige Nej til denne Venlighed fra den Familie,

af hvilken hun er et velset Medlem, og hvis hun ikke siger Nej, skal hun, hvis hun forbliver i Familien til efter sit 40de Aar, være udelukket fra at indtræde i en statsanerkendt Sygekasse.

Jeg har understreget, at vi i Princippet er gaaet ind for, at ingen maa konkurrere med de statsanerkendte Sygekasser; men vi skal ikke drive dette ud i Urimeligheder, og jeg mener, at sidste Punktum i Ændringsforslag Nr. 22 er en saadan stor Urimelighed.

Den ærede socialdemokratiske Ordfører talte om den gensidige Landbosygekasse, om, hvorledes Medlemsantallet var gaaet ned. Jeg stoler i dette Tilfælde paa det ærede Medlems Tal; men det ærede Medlem maa jo forstaa, at denne Nedgang i Medlemstallet beror paa, at Folk virkelig det sidste Par Aar er blevet saadan stillet økonomisk, at de maa ty tilbage til de statsanerkendte Sygekasser. Og det viser sig jo ogsaa, at de statsanerkendte Sygekasser, trods al Spaadom fra Socialdemokraternes Side om disse skærpede Bestemmelser med Hensyn til Indtægtsgrænsen, er blevet ved at vokse og i dette Øjeblik er større end nogen Sinde. 64,8 pCt. af den danske Befolkning, 1 535 000 Mennesker, er nu Medlemmer af de statsanerkendte Sygekasser. Den ærede socialdemokratiske Ordfører stod nu og kritiserede Indtægtsgrænserne. Jeg vil nok spørge det ærede Medlem, om ikke alle det ærede Medlems Partifæller i Sygekassenævnet har været med til at godkende Fastsættelsen af netop disse Grænser for Adgang til Sygekasserne.

Alle de andre Ændringsforslag har jo Venstres ærede Ordfører (Chr. Søgaard) gjort Rede for, og vi kan slutte os ogsaa til den Motivering, som den ærede Ordfører har givet for dem. Jeg ønsker kun saa skarpt som muligt at understrege, at intet af Ændringsforslagene paa nogen Maade har berøvet Lovforslaget dets Hovedkarakter, men alle gaar ud paa at give større Frihed for den enkelte til at vælge de Veje, ad hvilke han ønsker at blive forsikret, ifald han skal udtræde af de ubemidlede Rækker.

Alle Ændringsforslagene er omtalt, men kun paa meget enkelte Punkter har man berørt de Bilag, som følger med Betænkningen, og jeg skal derfor, og ogsaa fordi den ærede socialdemokratiske Ordfører var inde paa disse Bilag, omtale enkelte af dem, og vil da særlig komme ind paa de Bilag, som knytter sig til Forslagene om de bemidlede Afdelinger indenfor Sygekasserne. Det konservative Folkepartis Repræsentanter skal erkende, at naar Regeringen